

יאיר ניצני מרים גבה

הקפאה עמוקה

לקראת הקיץ החם ויום הולדת העגול המתקרב, עלו לי מחשבות על הקפאה. לא של המינוי בקאנטרי. של עצמי

יאכל את זה?"

ההפשרה

ברשותכם, אני מבקש לא להיות מופשר במיקרו. כבר היום אני פחות אוהב את התוצאות של הפשרה כזו, ולא בא לי לצאת ספוגי ומושי ולהתייבש אחרי כמה דקות. אני גם חושש שיוציאו אותי אחרי חצי דקה, ורגל אחת עדיין תישאר קפואה. אני מעדיף הפשרה איטית בשמש בחוף גורדון, אבל רק תחת שמייה, כי ההתחממות הגלובלית עשויה להביא את עולמנו לחום בלתי נסבל.

אחת הבעיות שעשויה לצוץ אחרי ההפשרה היא הצ'טברות של חובות לביטוח הלאומי. שלא לדבר על חש' בון החשמל מעשרות שנים בהקפאה, שבהן המזגן פעל גם בקיץ.

שאלה נוספת היא מתי בדיוק ארצה שיפשירו אותי. ביום העצמאות ה-200 של ישראל? בשנת 3000? או שלא יטרידו אותי לפני המועד שבו תימצא תרופה לה' שמנה ולקרחת?

אם אתעורר לעולם סביר ולא אגלה שאני לבה, וששאר החבר'ה כבר עברו מזמן לעשות חיים משוגעים בכוכב נוגה, אצטרך לטפל בבעיות שמהן סבלתי בחיי המוקד'מים. לשם כך, סביר להניח שאבקש להשתמש בטכניקת החלפת האיברים ולהמיר את חלקי גופי הכושלים באיברים חדשים. למשל, רגליים של גל גדות, עיניים של טום קרוז וגוף של רונאלדו.

בעתיד אין ספק שהדג"א יפוצח ונוכל להזמין גם תכונות אופי. המופשרים יוכלו להזמין נחישות כמו של יעל ארז, אמביציה של מירי רגב ואומץ של איתי אנגל.

ועדיין, אני מוטרד מההשתלבות שלי בעולם שאחרי ההפשרה, בעיקר כי לא שמעתי שמתכננים לתת מענק קליטה לכל "מופשר חדש". סביר שאנשי העתיד יסתכלו בחשדנות על המופשרים, הטיפוסים החדשים-ישנים עם המנהגים המוזרים שלהם, כמו שימוש בטלפונים שממש צריך לגעת בהם.

המופשרים, מצידם, ינסו למצוא חן ויגדלו לצעירים עם בדיחות קרש וסיפורים על משהו שנקרא פייסבוק. לכן חשוב כבר עכשיו לצייד כל מוקפא בחוברת הוראות, שתוכיר לו להימנע מטרחנויות. אם הופשרת, נסה להימנע מבדיחות הגשש החיוור ומלשיר "בוקר טוב, גירי גוב". מבחינת תעסוקה אני לא אופטימי. במקרה הטוב ימנו אותי לארכיאולוג או למספר סיפורים בפארק היורה.

גם הנושא המשפחתי הוא בעייתי. הרי אתה לא רוצה לגרור את אשתך ואת הילדים להרפתקת הקפאה משותפת טרם זמנם. מצד שני, אחרי ההפשרה אתה עשוי להתג'עגע אליהם ולסבול מבדידות. השאר להם את ההחלטה, אבל זכור: כשאתה מתעורר, בדוק את המקררים שליך כדי לוודא אם הם לא החליטו להצטרף לתהליך כמה שנים אחריך. זאת בתקווה שבקשתם האחרונה לא היתה "אל תעזו להקפיא אותנו ליד הנודניק, מספיק סבלנו ממנו בגלגול הזה".

מאחל לכם קיץ קריר ונעים וחיי נצח. ●

העניין המורכב באמת הוא מי ישמור עלי בזמן שאני במצב של ארטיק מתקדם. סביר שההפשרה תתבצע במועד שבו גם ילדי ונכדי כבר יעברו למצב קרטיב במקרה

כבר שנים רבות מדברים על הקפאת בני אדם ועל הפשרתם כעבור עשרות או מאות שנים (בהנחה שבעתיד יפתרו את העניין הטכני הקטן הזה), מה שיאפשר להם ליהנות ממנעמי העתיד ומריפוי המחלה שממנה הם סובלים. הראשון שהוקפא היה ג'יימס ברפורד, מרצה לפסיכולוגיה, שעבר להתגורר בפריזר ב-12 בינואר 1967, דקה אחרי שמת מסרטן. הוא עוד לא חזר מהמתים.

לרעיון הזה קוראים "הקפאה קריוגנית", ואני מודה שהוא מסעיר את הדמיון, אך גם מעלה כמה וכמה שאלות חשובות. השאלה הגדולה היא, כמובן, אם זה באמת יעבוד והאנשים הנ"ל אכן יתעוררו ביום מן הימים, ולא יישארו לנצח עוף קפוא. ומי בכלל אחראי להעיר אותם? האם הוא שם שעון מעורר? ולאיזה עולם בדיוק הם יתעוררו? אבל עוד קודם, יש כמה פינות טכניות שחשוב לסגור.

ההקפאה

אם אני מחליט ללכת על זה, כדאי שאשאיר לבני ביתי הוראות מדויקות כיצד ומתי אני רוצה לעבור להתגורר בפריזר. לטעמי, כדאי לבצע את ההקפאה בעודי חי, רגע לפני המעבר למצב ז"ל, כדי שאתעורר בכושר ואוכל ליהנות ממה שיהיה למדע להציע בעוד אי אילו שנים.

מצד שני, לא הייתי רוצה להיקלע בדיוק לסוף המ' שמרת במכון ההקפאה. אני עוד קצת חי, אבל הסופ'ש מגיע, וחיים המקפיא התור רן לחוץ ללכת הביתה ולי' קחת לי את הימים האחרונים של חיי, כי הוא ממחר לדייט.

עדיין לא ברור לי איך אדם כמוני, שקר לו גם

בקולנוע, ישרוד את תהליך ההקפאה והמעבר לטמפר'טורה של מינוס 200 מעלות. אני חושש שאחרי שיפשירו אותי, כל מה שארצה לעשות בהמשך חיי יהיה להתכרבל בשמיכה ליד תנור.

אני תמיד קורא כל מיני טיפים כיצד אפשר להאריך את החיים של נענע ופטרוזיליה במקרה, ואשמח אם גם במקרה שלי יקפיאו אותי עטוף בנייר עיתון וגם בניילון נצמד, כדי שלא יירבוקו בי ריחות של שניצל'ים.

שאלה נוספת שמטרידה אותי היא מה קורה במצב של הפסקת חשמל. הרי אתם מכירים את הריח שיוצא ממקרר שלא מחובר לחשמל, וידוע שהכי גרוע זה לנסות להקפיא מחדש פולקע שכבר הופש.

כמו כן, העלייה בצפיפות האוכלוסין עלולה להוביל לכך שמחירי השכירות של מגירה במקרה באזור המרכז יעלו מאוד, וצאצאיי יתקשו לעמוד בעלויות האחסון שלי. לכן אני כבר מודיע שכדי להפחית עלויות, אני מוכן להעביר את השנים האלו במקרה בפריפריה.

העניין המורכב באמת הוא מי ישמור עלי בזמן שאני